

လေမင်းမိုမို

တွဲလက်မြဲမြဲ

၂၀၁၆

အိမ်ဦးသည် ကွန်ပျူတာထဲမှာ သဲကြီးမဲကြီး စိတ်ဝင်စားစွာ ခေါင်းပါ
ဖောက်ဝင်တော့မတတ် နီးကပ် အာရုံစိုက်နေရာမှ အနီးကြည့်
စာကြည့်မျက်မှန်လေးကို ချွတ်ပြီး ရင်ဘတ်ရှေ့ တွဲလောင်း ကြိုးနှင့်ချထား
လိုက်ကာ မျက်ရိုးမျက်ကြောလေးတွေ နှိပ်နေမိပါသည်။

နာတံရင်း ထိပ်ဖျားကို နှိပ်နေရတဲ့ အိမ်ဦးကို မမမွန် မြင်လျှင် ...

"ကောင်မလေး တစ်မနက်လုံး လက်ပ်တော့ပ်ရှေ့က မထတမ်းပဲဟေ့၊
နည်းနည်းပါးပါး နားပါဦးဟယ်၊ မျက်ရိုးကိုက်နေပြီ မဟုတ်လား"

"မကိုက်ပါဘူး မမမွန်၊ ညောင်းရုံလေးပါ"

"နားနားနေနေ လုပ်လေဟယ်"

"ဒီဇိုင်းတွေက အမြန်အပ်ရမှာမို့ပါ"

"အခုက ဘာလုပ်နေတာလဲ"

"နို့ချဉ်ဘူး တံဆိပ်အသစ်အတွက် ဘူးပတ်ဖို့ စက္ကူအတွက် ဒီဇိုင်းလုပ်နေ
တာ မမမွန်"

အိမ်ဦးက သူ့ရဲ့ဒီဇိုင်းလေးတွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု တဖတ်ဖတ်ပြန်ကာ
ကြည့်နေရင်း ...

"မမမွန် Melon ဆိုတော့ စိမ်းနုဖျော့ဖျော့လေး နေမှာပေါ့နော်"

"ဟင် ... ငါလည်း မသိဘူးဟဲ့၊ လိမ္မော်ဖျော့ဖျော့နုနုလေး မဟုတ်ဘူး
လား"

"ဟုတ်လား၊ ဦးလည်း မှတ်တော့ မှတ်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီစာရွက် ပြန်ရှာမှပဲ၊ အခုက ကိုယ့်ဟာကိုယ် လက်တန်းထိုင်လုပ်နေတာ၊ စထရော်ဗယ်ရီ နို့ချဉ် ဆိုရင် အရည်က ပန်းဖျော့ပေါ့၊ လိမ္မော်နို့ချဉ်ဆိုရင် လိမ္မော်အဖျော့၊ စပျစ်ဆို ရင် မရမ်းဖျော့၊ နာနတ်က အဝါဖျော့"

"ဒါတွေကတော့ ဟုတ်တယ်လေ၊ Melon ဆိုတာတော့ နင့် Client ကို သေချာမေးပြီးမှ လုပ်ဦး၊ ဟိုနေ့က အိမ်မှာ သန့်သန့်ဝယ်လာတဲ့ မာလကာ ဖျော်ရည်က ပန်းနုရောင်ဟဲ့၊ ငါက ပန်းနုလေးကြည့်ပြီး စာမဖတ်မိဘဲ လိုက်ချီးထင်နေတာ၊ သောက်မှ မာလကာသီးအရသာ ဖြစ်နေတယ်။ မာလကာသီးဆိုရင် တခြားတံဆိပ်တွေက စိမ်းဖျော့ဖျော့လေးတွေ မြင် နေကျလေ၊ လူတွေရဲ့ အိုင်ဒီယာတွေက တူတာမဟုတ်ဘူး၊ သေချာမေးပြီးမှ လုပ်"

"ဟုတ် မမမွန်"

စာရွက် ပြန်ရှာနေတာထက် စာရင် သူ့ကို အလုပ်အပ်လိုက်တဲ့ အန်တီ အပျိုကြီးကိုပဲ ဖုန်းလှမ်းဆက် မေးလိုက်တာက ပိုမြန်ပါမည်။ အန်တီ အပျိုကြီးက အဲဒီစားသောက်ကုန် ကုမ္ပဏီရဲ့ General manager ပါ။

အိမ်ဦးက စားပွဲမှထလာကာ တယ်လီဖုန်းဆီ လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

"ကောင်မလေး ... ထလက်စနဲ့ တစ်ခါတည်း ထမင်းစားတော့၊ ဖုန်းဆက် ပြီးရင် ထမင်းလေး ဘာလေးစားပြီးမှ အလုပ်ပြန်လုပ်"

"ဟုတ် ... မမမွန်"

"သန့်ရေ ... စားလို့ရပြီလား၊ ရယ်ဒီပဲလား"

"ရယ်ဒီပဲ မမမွန်ရေ"

မီးဖိုထဲက အိုးသူကြီး မမသန့်ရဲ့ အသံက ပြန်ထွက်လာပါသည်။ မမသန့်

ဟာ ဟင်းချက်ဝါသနာ ပါလှသူ။ ရုံးဖွင့်ရက်တွေ ဆိုရင်တော့ ညနေပိုင်း ညဦးပိုင်းတွေမှာ နောက်နေ့စာအတွက် မီးဖိုထဲ ဟင်းကြို လုံးနေတတ်ပြီး ခုလို ရုံးပိတ်ရက်ဆိုရင်တော့ တစ်မနက်ခင်းလုံး မီးဖိုထဲက မထွက်တမ်း အေးအေးလူလူ ချက်ပြုတ်နေလိုက်တာ ဟင်းသုံးလေးမျိုး။

သုံးယောက်ရှယ်ပြီး စုထားတဲ့ ဈေးဖိုးဟင်းစရိတ် ဘောင်ထဲလည်းဝင် အောင် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာလည်း ဖြစ်အောင် မမသန့်ပဲ စီမံခန့်ခွဲ ချက်ပြုတ်တာ ပါ။ မမမွန်ကတော့ အိမ်ရှင်းလင်းလှည်းကျင်းဝါသနာပါတဲ့ အပျိုကြီး။ တစ်အိမ်လုံးဟာ မမမွန်ကြောင့် သန့်ပြန့် ကြော့မော့နေပါသည်။

အဝတ်လျှော်မီးပူတိုက်ကျတော့ တစ်ရက်ခြားလာတဲ့ ကုလားမကို ငှားထားတာဖြစ်၍ အိမ်ဦးမှာ ဘာမှလုပ်စရာ မည်မည်ရရ မရှိ။ ထမင်းစားအပြီး ပန်းကန်ဆေးရုံလောက်သာ။ ဒီကွန်ဒိုတိုက်ခန်းကို အတူငှားနေဖြစ်ကြတဲ့ အိမ်ဦးတို့သုံးယောက်ဟာ တကယ်တော့ ဆွေမတော်မျိုးမစပ်ပါ။ သို့ပေမယ့် ညီအစ်မ ရင်းချာတွေအလား ရင်းနှီးချစ်ခင်ကြသူတွေပင်။

အိမ်ဦးက ဖုန်းရှေ့ရပ်မိလျှင် ဖုန်းလိုင်းပူးမနေပါစေနှင့်လို့ ကြိုတင်ဆုတောင်းလိုက်ပါသေးသည်။ ပြီးမှ ဖုန်းကို ကောက်ကိုင် နားမှာကပ်လိုက်သည်။

"အဟား ဟား ဟား ... ဟား ဟား"

"ရယ်မနေပါနဲ့၊ ပြောလေလို့"

"ဘာပြောရမှာလဲ စုပြည့်ရဲ့ ရောဂါပဲ"

"ဝါဝါမောင်နဲ့ စုပြည့်ကို ဘယ်သူ့ကို ပိုအရေးစိုက်တာလဲလို့"

"အာ ... ဝါဝါမောင်က ကျွန်တော်နဲ့ အဲဒီနေ့က အဲဒီပွဲကျမှ စတွေ့ဖူးတာပါဆို"

"ဝေ့လည်ကြောင်ပတ် မပြောနဲ့၊ အဲဒီနေ့က ဝါဝါမောင်နဲ့ပဲ တစ်ချိန်လုံး တွဲ
ထိုင်ပြီး စကားပြောနေတာ မဟုတ်လား"

"သူက ပြောလို့ ကျွန်တော်က နားထောင်ပေးနေတာပါ"

"အင်းလေ ဒါဖြင့် စုပြည့်နဲ့ ဘယ်သူ့ကိုပိုလဲ ... ပြော"

"ပြောနေစရာ လိုလို့လား"

"ဟင့် ... မရဘူး ... လိုတယ် ... လိုတယ်"

"စုပြည့်ကိုပေါ့"

"ဟင် ... တကယ်နော်"

"နှစ်ကယ်"

အိမ်ဦးသည် မျက်နှာ စူပုပ်သွားပြီး ဖုန်းခွက်ကို ပုခက်ပေါ် ခွပ်ခနဲ ပြန်
ဆောင့်တင်ပစ်လိုက်ပါသည်။ ကျက်သရေကို မရှိဘူး။ တောက် ...။
ဘယ်လိုပြင်ပြင် ဒီရှေ့တိုက်နဲ့ ဖုန်းလိုင်းပူးနေတဲ့ ကိစ္စကို ဘယ်လိုများ ဖြေ
ရှင်းရပါ့။ စိတ်ဆင်းရဲလိုက်တာ။

ဒီဝင်းထဲမှာ ကွန်ဒို A, B, C, D ဆိုပြီး လေးတိုက်ရှိကာ တစ်တိုက်မှာ နှစ်
ဆယ့်လေးခန်း စုစုပေါင်း အခန်းတစ်ရာနီးပါး ရှိပါလျက် အဲဒီတိုက် အဲဒီ
တစ်ခန်းတည်းနှင့်မှ ဖုန်းလိုင်းပူးနေတာဟာ ဘယ်လိုရေစက်ပါလိမ့်။

အဲဒီအကောင်ဟာလည်း အီ အီနိုင်လွန်း၊ ကြူ ကြူနိုင်လွန်းတော်။ အဲဒီ
အခန်းဟာ အိမ်ဦးတို့လိုပဲ ယောက်ျားပျို လေးငါးယောက် ငှားနေတဲ့အခန်း
ဆိုတာ အဝတ်လျှော်တဲ့ အမိနာထံက သိထားရပါသည်။ အဲဒီထဲက တစ်
ယောက်သောသူဟာ မိုးလင်းက မိုးချုပ် ကောင်မလေးတစ်ယောက် မဟုတ်
တစ်ယောက်နှင့် ပေါင်းစုံ အီစကလီ ညှုနေတာ။

ဖုန်းကောက်ကိုင်လိုက်ရင် အဲဒီအကောင် ဖုန်းပြောနေတာနှင့် လိုင်းပူးမ

နေတဲ့ အချိန်ရယ်လို့ ခပ်ရှားရှား။ သူနှင့် လိုင်းပူးနေတဲ့အတွက် ဒီဘက်က ဖုန်းဆက်လို့ ဖုန်းသုံးလို့ မရတော့ပါ။ သူ့ဖုန်းကျသွားမှ ကိုယ်က တခြားကို ခေါ်လို့ရသည်။ ဘယ်လိုစနစ်နှင့် သွယ်တန်း တပ်ဆင်ထားတယ် မသိသော လိုင်းခွဲစနစ်ဖုန်းမို့ လိုင်းပူးနေတာကို အိမ်ရာကော်မတီသို့ တိုင်ကြားပါ သော်လည်း အကြောင်းမထူးခဲ့။

"ပြင်ပေးထားပါပြီ ခင်ဗျ၊ လိုင်းမပူးတော့ဘူး"

တိုင်ကြားအပြီး သူတို့ ပြုပြင်ပေးအပြီးမှာ တစ်ရက်နှစ်ရက်သာ ခံ ပါသည်။ အရင်အတိုင်း ဒုံရင်း ဒုံရင်းသာ လိုင်းပြန်ပူးသွားပြန်ပါရော။ ထပ် ခါ ထပ်ခါ တိုင်ကြားရတဲ့အခါ တိုင်ရတဲ့သူဘက်ကလည်း အားနာလာတဲ့ အပြင် ပြုပြင်ပေးရသူဘက်ကလည်း သိပ်အလေးမထားတော့ဘဲ လျော့ရဲ လာသည်။

ကိုယ့်အိမ်ပိုင်လည်းမဟုတ် ငှားရမ်းနေတာသာဖြစ်၍ အောင့်အည်း သည်းခံနေလိုက်ရပါသည်။ မမမွန်ရော၊ မမသန့်မှာပါ ဟဲန်းဒ်ဖုန်းကိုယ်စီ ရှိ ကြတာကြောင့်လည်း မဖြစ်မနေ အရေးမကြီးသလို ဖြစ်နေရတာပါ။

အိမ်ဦးကတော့ ဘယ်လိုရေစက်ရယ် မသိဘဲ "ရုပ်မမြင်သံကြား" အဲဒီ c ကြူကောင်ကို အလွန်ပင် မြင်ပြင်းကတ် အော့နှလုံး နာနေမိတော့တာပါ။

"ဟဲ့ ... အိမ်ဦး၊ ရုပ်ကြီးက"

"....."

"ဘာလဲ၊ လိုင်းပူးနေလို့ပေါ့ ... ဟုတ်လား"

"....."

အိမ်ဦးက ဖြေလိုစိတ်တောင် မရှိဘဲ စူပုပ်နေသည်။

"နင်ကလည်းနင်ပဲ ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ်ရှာ၊ ငါတို့ဖုန်းတွေ ယူဆက်လိုက်ချည်

ပါ ဆိုတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလိုင်းဖုန်းကိုပဲ မ မ ပြီး ဆက်ဖို့ ကြိုးစား တယ်"

"မမမွန်ကလဲ၊ မမမွန်တို့ ဖုန်းတွေချည်းပဲလည်း အမြဲယူသုံးနေဖို့ ဘယ် သင့်တော်ပါ့မလဲ"

"ဘာလို့ မသင့်တော်ရမှာလဲ၊ နင်က ရည်းစားနဲ့ နာရီဝက်တစ်နာရီ ပြော တာမှ မဟုတ်တာ၊ အလုပ်ကိစ္စပြောတာ လေးငါးမိနစ်ပေါ့၊ ဒီလောက် တောင် ကြာတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါလေးကို ဘာဖြစ်နေတာလဲ"

မမသန့်က ဟင်းပန်းကန်သယ်ကာ မီးဖိုထဲက ထွက်လာပြီး စားပွဲပေါ်လာ ချရင်းက ...

"မဟုတ်ဘူး မမမွန်ရေ၊ မမမွန် ကလေးမလေးက အမြင်ကတ်တယ်၊ ရွံ တယ်နဲ့ သူ့မှ ဒီအသံ တစ်နေ့မကြားရရင် စားမဝင် အိပ်မပျော်နိုင်အောင် စွဲ နေပြီဖြစ်မှာ၊ ဒီနေ့ရော ဒီကောင် ဘယ်ကောင်မလေးနဲ့ စကားပြောနေ အိ နေ ကြုံနေပြန်ပြီလဲလို့ သူ့မှာ စာရင်းတောင် ပြုစုထားတာ၊ စိတ္တဇကိုဖြစ် လို့"

"မမသန့်"

အိမ်ဦးက ခွဲနဲ့နေကျပီပီ နှာသံပါကြီးနဲ့ ခပ်နဲ့နဲ့ အော်လိုက်ပါသည်။

"ဘာလဲ ... မဟုတ်လို့လား၊ ဟိုနေ့က နင်ပဲပြနေတာ၊ နင်မှတ်ထားတဲ့ နာမည်တင် ခုနစ်ခုလား၊ ရှစ်ခုလားရှိပြီဆို၊ ကဲ ... မအာ ... ဒီနေ့ရော ကိုကိုစွဲက ဘယ်သူနဲ့ ဖုန်းပြောနေပြန်တာလဲ"

"စုပြည့်နဲ့"

"ဟား ... ဟား"

မမမွန်က ရယ်ပါသည်။ မမသန့်ကလည်း ရယ်ကာ ...

"နင့်စာရင်းထဲပါလား၊ အသစ်လား"

"စာရင်းထဲပါတယ်၊ အဲဒီ စုပြည့်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးလည်း ချွဲနဲ့အီပျစ်ထစ် ပြီး ပြောနေလိုက်တာ၊ သူ့အသံက ညှစ်ချရင် နို့ဆီတွေ မလိုင်တွေ ကျလာမ လား ထင်ရတယ်၊ အန်တောင် အန်ချင်တယ် တကယ်ပဲ"

"နင်အန်ချင်ရင် ဘာဖြစ်လို့ ကောက်ကောက် နားထောင်နေသေးလဲ"

"အားမလားလို့ပါ မမသန့်ရဲ့"

"လုပ်မနေနဲ့၊ ကြားချင်ရင် ကြားချင်တယ်ပေါ့ဟယ်"

"မမသန့်"

"အော်မနေနဲ့ပါ၊ လာ ... ထမင်းလာစားတော့၊ ပြီးမှ အလုပ်ဆက်လုပ်"

အိမ်ဦးတို့သုံးယောက် ထမင်းစားကြအပြီး အိမ်ဦး ပန်းကန်တွေ ဆေးနေ ချိန်မှာ အဝတ်လျှော်တဲ့ အမီနာ ရောက်လာပါသည်။ တကယ်တော့ ကုလား မရဲ့နာမည်က မြန်မာနာမည် "စုဝင်းလဲ့" တဲ့။ အိမ်ဦးတို့က တမင်တကာ ချစ်စနိုးနှင့် "အမီနာ" ရယ်လို့ ကုလားနာမည် မှည့်ထားတာပါ။

"အစ်မတို့ စားပြီးပြီလား"

"စားပြီးပြီ အမီနာရေ၊ နင်လည်း ဒီနေ့ နောက်ကျပါလား"

"ရှေ့အိမ်က ဒီနေ့ အဝတ်များလို့ အစ်မရေ၊ ညီမလေး ပန်းကန်တွေထား လိုက်လေ၊ ကျွန်မ မပြန်ခင် ဆေးပေးခဲ့မယ်"

"နေပါစေ မအမီနာရယ်၊ ပန်းကန်လေးက နည်းနည်းလေးရယ်၊ အစ်မ သာ အဝတ်တွေ လည်လျှော်လာတာ လက်မောင်းတွေ တောင့်နေမှာ"

"အဲဒီကြောင့် တစ်ရက်ကို နှစ်အိမ်ပဲ မနက်ပိုင်း ပတ်လျှော်တာပေါ့၊ အစ်မ တို့ဆီ တစ်ရက်ခြား မလာတဲ့ရက် တခြားနှစ်အိမ်၊ ညနေဆိုရင် တိုက်ဆီက အဘိုးကြီးအဘွားကြီး အိမ်ကိုကျတော့ ရက်အပြည့် သွားပေးတယ်၊ သူတို့

ဆီမှာကူတဲ့ ကောင်မလေးက ဆယ့်လေးနှစ်ပဲ ရှိသေးတာ၊ ကျွန်မက အဝတ်
လျှော်မီးပူတိုက်၊ ဟင်းလေးဘာလေးပါ လုံးချက်ပေးခဲ့ရတယ်၊
ကောင်မလေးက မနက်ကျ နွေးပေးရုံပဲ"

"ဟိုအိမ် ဒီအိမ် လျှော်ဖွပ်မီးပူတိုက် ချက်ပြုတ်နဲ့ ကိုယ့်အိမ်အလုပ်ကော
ကိုယ်လုပ်နိုင်သေးရဲ့လား အမီနာရဲ့"

"ဘယ်လုပ်နိုင်ပါ့မလဲ အစ်မရဲ့၊ အမေရှိလို့ပေါ့၊ အိမ်မှတော့ အမေပဲ
ချက်ပြုတ်ပြီး ကလေးပါ ကြည့်ပေးထားတာ၊ လျှော်ဖွပ်တာတော့ ကျွန်မပဲ
လုပ်ပါတယ်"

"အမီနာ့ကို မေးမလို့၊ တိုက် D က အမီနာ အဝတ်လျှော်တဲ့အိမ်က
ယောက်ျားလေးတွေ စုငှားနေတဲ့ အခန်းမဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်လေ အစ်မ၊ ခုပဲ ပြန်ခဲ့တာ၊ ယောက်ျားလေးချည်း ငါးယောက်
ရှိတာ၊ လူပျိုချောချောတွေချည်းပဲ"

"သူတို့က ဘာတွေတုန်း၊ ကျောင်းသမားတွေလား၊ ရုံးသမားတွေလား"

"တစ်ယောက်က ဆရာဝန်၊ တစ်ယောက်က ကျူရှင်ဆရာ၊ တစ်ယောက်
ကတော့ ကွန်ပျူတာနဲ့ ဘာလုပ်လဲ မသိဘူး၊ နောက်တစ်ယောက်က ကား
ပွဲစားဆိုလား၊ ဝယ်ရောင်းဆိုလား၊ အိမ်ကနေပဲ ဖုန်းတစ်လုံးနဲ့
အရောင်းအဝယ် လုပ်နေသံ ကြားတယ်၊ တစ်ယောက်ကတော့ သီချင်း
လည်း ရေးတယ်၊ စားသောက်ဆိုင်လည်း ဂစ်တာတီးတယ် ပြောတယ်
အစ်မရဲ့"

အိမ်ဦးက ရေချိုးခန်းထဲက အော်ဖြေနေတဲ့ အမီနာ မကြားအောင် မမမွန်
နားကပ်၍ ...

"ဟို ... Womanizer ကတော့ အိမ်မှာ အားအားလျားလျားနေတဲ့ ဖုန်း

တစ်လုံးနဲ့ ဝယ်ရောင်းနေတယ်ဆိုတဲ့ ပွဲစားပဲဖြစ်မှာပဲ မမမွန်"

"တစ်နေ့ကုန် အိမ်မှာရှိပြီး ညကျမှ စားသောက်ဆိုင်သွားတဲ့ တေးရေး ဂီတသမားလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲလေ"

"အားလုံး သဘောကောင်းကြတယ် အစ်မရဲ့၊ သူတို့အလုပ်တွေ ဘာတွေ အဆင်ပြေရင် ကျွန်မကို မုန့်ဖိုးတွေဘာတွေ ကြုံရင် ကြုံသလို ပိုပေးတယ်၊ တစ်ခါတလေကျ ငံပြာရည်ချက်လေး စားချင်တယ်၊ ဘာလချောင်ကြော် လေး စားချင်တယ်ဆိုပြီး ပိုက်ဆံပေးလိုက်ပြီး အိမ်ကနေ ကြော်ခွဲခိုင်းတာ လည်း ရှိတယ်"

"သူတို့ အိမ်မှာ ချက်မစားကြဘူးပေါ့"

"တစ်ခါတလေတော့ ချက်စားတယ်၊ တစ်ခါတလေလည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် အပြင်ထွက်စားကြတယ်၊ လူစုံတဲ့နေ့ ရုံးပိတ်ရက် အလုပ်အားရက် လိုမျိုး တွေကျရင် ချက်စားတတ်ကြတယ်၊ အောင်မယ် ... ယောက်ျားလေးတွေပေ မယ့် ချက်တတ်ကြတယ်၊ ဟိုးတစ်နေ့ကဆိုရင် ကျွန်မကိုတောင် သူတို့ချက် တဲ့ ရဲယိုရွက်ငါးပေါင်းထုပ်ဟင်း ကျွေးလိုက်သေးတယ် ... ဟင်း ဟင်း"

"သူတို့တွေက သူငယ်ချင်းတွေပေါ့ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်မယ် ထင်တာပဲ အစ်မ"

"ဘယ့်နှယ်ကနေလာပြီး ဒီမှာ စုငှားနေကြတာလဲ"

"ဒါတော့ ကျွန်မ မသိဘူး အစ်မရဲ့၊ ကျွန်မလည်း မမေးမိဘူး"

"ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေ မပါဘူးလား၊ လူကောင်းတွေလား လူရှုပ်တွေ လားလို့"

"လူကောင်းတွေပုံပါပဲ အစ်မရဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ဒီလိုပဲ မေးကြည့်တာပါ"

"လူရည်သန့်တွေပါ၊ မိကောင်းဖခင်သားတွေပါ အစ်မရဲ့"

အမိနာကတော့ သူ့ရဲ့ အဝတ်လျှော်ဖောက်သည် အိမ်အပေါ် ခင်ခင်မင်မင်
ကာကာကွယ်ကွယ် ပြောရှာပါသည်။ အိမ်မိခင် အိမ်ရှေ့ထွက်သွားလျှင် မမမွန်
က ...

"အိမ်မိခင် ... ဖုန်းဆက်စရာရှိ သွားယူဆက်"

"ဟုတ်"

အိမ်မိခင်က ပါးစပ်ကတော့ အော်ဖြေလိုက်ပြီး ခြေကို အသံမကြားအောင် ဖွ
နင်းလျှောက်ကာ ဖုန်းကိုလည်း အသံမမြည်အောင် ကောက်ကိုင်
နားထောင်လိုက်ပါသည်။ အားများနေမလားလို့။

"တကယ်ပါ သိင်္ဂီရယ်၊ မနေ့ညနေက ကိုယ် တကယ်မရှိတာပါ၊ အဟုတ်
ပါ"

တောက် ...။

အိမ်မိခင်က စိတ်ထဲကပဲ ကျိတ်ကာ တောက်ခတ်မိပြီး ဖုန်းကို ပြန်ချထား
လိုက်ပါသည်။
